

רבי היה יושב יום אחד, והיה מסתכל בדבר הזה, שפתיב (דברים ל.ד) בצור לך ומצאוך כל הדברים האלה באחרית הימים ושבת עד ה' אלהיך ושמעת בקלו. אמר, מה שאמר משה שיהיה בסוף הימים, כל אותם הצרות הרי באו, ותשובה עד עתה טרם נעשתה.

בעוד שהיה יושב, בא אליהו, זכור לטוב. אמר לו: רבי, כמה התעסקת? אמר לו: בזה שאמרה התורה, שפשיבאו צרות לישראל בסוף הימים, שיעשו תשובה לאלתר, שפתיב באחרית הימים ושבת, ועד עתה לא שבו בתשובה.

אמר לו: חייך רבי, בדבר הזה מתעסק הקדוש ברוך הוא ביום הזה, ובא מיכאל, האפטרופוס הגדול שלהם, ומבקש מתי יצאו בניו אהוביו מתחת לגלות אדום. ואמר: אתה פתכת בתורתך, שפשיבלו אותם הענשים על מה שעשו, מה כתוב? (שם) כי אל רחום ה' אלהיך.

אמר לו: יבוא סמאל, האפטרופוס של אדום, ויטען עמו לפני. בא סמאל, וטען מיכאל דבר זה פכראשונה. אמר סמאל: רבון העולם, אתה הוא שאמרת שתהיה כנסת ישראל פחת שלטון אדום, עד שיהיו צדיקים לפניך, והרי כלם רשעים עד היום הזה.

באותה שעה נזף בו הקדוש ברוך הוא על שאמר הלשנה על בניו, וברח שלשת אלפי מילין, ואמר למיכאל: מיכאל, הנה לך להיות יורד לראש הפתיב, שפתיב ושבת עד ה' אלהיך ושמעת בקלו, ואחר כך כתוב כי אל רחום ה' אלהיך.

אמר מיכאל: רבון העולם, הנה

רבי הוה יתיב יומא חד, והוה מסתפל בהא מילתא, דכתיב (דברים ה.ל) בצור לך ומצאוך כל הדברים האלה באחרית הימים ושבת עד ה' אלהיך ושמעת בקלו. אמר, מה דאמר משה דיהוי בסוף יומיא, כל אינון עקתינ הא אתו, ותשובה עד כען לא אתעבידא.

עד דהוה יתיב, אתא אליהו זכור לטוב, אמר ליה, רבי במאי אתעסקת. אמר ליה בהאי דאמרה תורה, דכד ייתון עקתינ לישראל בסוף יומיא, דיעבדון תשובה לאלתר, דכתיב באחרית הימים ושבת, ועד כען לא תבו בתויבתא.

אמר ליה חייך רבי, בהאי מילתא אתעסק קודשא בריך הוא יומא דין, ואתא מיכאל אפטרופסא רבה דילהון, ובעי דאימתי יפקון בנוהי רחימוהי מתחות גלותא דאדום. ואמר, את פתכת באורייתך, דכד יסבלון אינון עונשייא על מה דעבדו, מאי כתיב. (שם ה.לא) כי אל רחום ה' אלהיך.

אמר ליה, ייתי סמאל אפטרופסא דאדום ויטעין עמיה קמאי. אתא סמאל. וטעין מיכאל מלתא דא, פדבקדמייתא. אמר סמאל, מארי דעלמא, אתה הוא דאמרת דתהוי פנישתא דישראל תחות שולטנא דאדום, עד דיהון זפאין קמך, והא פלהון חייבין עד יומא דין.

ביה שעתא אנזיפיה קודשא בריך הוא, על דאמר דלטורא על בנוהי, וערק תלת אלפי מילין. ואמר למיכאל, מיכאל הוה לך למהוי שפיל לרישיה דקרא, דכתיב (שם) ושבת עד ה' אלהיך ושמעת בקולו, ואחר כך כתיב (שם) כי אל רחום ה' אלהיך.

אמר מיכאל, מארי דעלמא, הוה לך לרחמא